

ת"פ 23177/07/21 - מדינת ישראל ע"י נגד נעם מלמוד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23177-07-21 מדינת ישראל נ' מלמוד
תיק חיצוני: 336242/2020

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ מתמחה מיכל לביא ומתמחה עדי כהן
נגד הנאשם נעם מלמוד
ע"י ב"כ עו"ד גונן בן יצחק

פסק דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, שבמסגרתה גם זוכה הנאשם מעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

הנאשם השתתף ביום 26.6.20 בהפגנה. במהלך ההפגנה הוא עוכב על ידי שוטרים בחשד לביצוע עבירת תקיפת שוטר והוכנס לרכב "סוואנה" משטרת, זאת בהעדר רכב מתאים במקום לצורך הובלת עצורים ומעוכבים. עם הגיע הרכב המתאים למקום, הנאשם התבקש לעבור אליו.

הנאשם ירד מרכב ה"סוואנה" מבלי שאיש מהשוטרים אחז בו והחל לברוח מהמקום. השוטרים עשו שימוש בכח כדי לתפוס את הנאשם ובשל כך הוא נפל לארץ. השוטרים הרימו את הנאשם והכניסו אותו אל תוך הניידת.

2. בהכרעת הדין התייחסתי לנסיבות עיכובו ומעצרו של הנאשם ולנסיבות הגשת כתב אישום נגדו, היחיד מבין כל משתתפי ההפגנה, וקבעתי כי אלה יישקלו בפרשת העונש וביחס לאופן סיום ההליך, לרבות האפשרות לסיימו בקביעת אשמה ללא הרשעה.

3. המאשימה ביקשה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה וטענה כי אין מתקיימים בו התבחינים שנקבעו בפסיקה המצדיקים ביטול הרשעה.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין מאסר מותנה לשירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב, לצד עונשים נלווים, וביקשה לגזור על הנאשם מאסר מותנה וקנס. המאשימה הדגישה בטיעוניה את המשאבים שנדרשה המשטרה להשקיע לצורך טיפול בהפגנה, את ההפרעה לציבור שנגרמה בעקבות המשך ההתקהלות לאחר שניתנה הוראת

הפיזור וטענה כי לא הייתה במקרה זה אכיפה בדרנית, שכן לא הוכח שמי מהמפגינים האחרים, אשר הפריעו לשוטרים, זוהה ובכל זאת הוחלט שלא להגיש נגדו כתב אישום. המאשימה תמכה עמדתה בפסיקה.

4. מטעם ההגנה העידו שני עדי אופי, מר רמי מתן ומר יצחק טמקין, חבריו של הנאשם ליישוב שבו הוא מתגורר, אשר ייסדו יחד עמו את היישוב והם תיארו את תרומתו הגדולה של הנאשם לאורך שנים למדינה, במסגרת שירותו הצבאי, ולחברה באופן כללי, ובסיוע לאחרים ללא תמורה. העדים תיארו עוד את נכונותו של הנאשם לעזור בכל עת לכל אדם, את התנהלותו הנורמטיבית, את ליבו הרחב, את אופיו הנח ומזגו השקט ואמרו כי אינם יכולים להאמין שהנאשם ימצא במצב של קונפליקט או עימות עם מאן דהוא, לא כל שכן שיהיה קשור לאירוע אלים.

5. ב"כ הנאשם ביקש לבטל את הרשעת הנאשם, הדגיש את תרומתו של הנאשם למדינה במסגרת שירותו הצבאי, את תרומתו לחברה במסגרת הדרכות רכיבה לילדים בסיכון, את התנהלותו הנורמטיבית לאורך כל מסלול חייו, היותו איש משפחה, נשוי אב לילדים וסב לנכדים. נטען כי הנאשם הגיע לאירוע שהחל כאירוע לגיטימי, וכי לא היתה לו כל כוונה להפר את החוק או את הסדר הציבורי. עוד נטען כי האירוע התפתח לכזה שחייב הוראת פינוי מסיבות שאינן תלויות בנאשם עצמו, וכי במסגרת זאת הוא לא ישב על הכביש, לא התעמת עם שוטרים, שאת עבודתם הוא תפס כלגיטימית, ועל כן המעצר נפל עליו כרעם ביום בהיר. נטען כי הנאשם אינו אדם אלים ומעולם לא היה מעורב באירוע אלימות, וכי גם באירוע הנוכחי הוא זוכה מעבירת האלימות שיוחסה לו. עוד נטען כי לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את התנהלותה של ההפגנה כולה, וכי בסופו של יום, הגם שהיו אנשים שהפרו את הסדר הציבורי באופן ממשי, הוא היחיד מתוך עשרת העצורים ומאות המשתתפים באותה הפגנה, שהוגש נגדו כתב אישום. נטען כי הנאשם מקיים את כל התבחינים שנקבעו בהלכה הפסוקה, אשר מצדיקים הימנעות מהרשעה או ביטולה, וכי כשמדובר באדם נורמטיבי, ישנה משמעות חברתית ואישית רבה להרשעה, אשר יש בה כדי לגרום לפגיעה תדמיתית קשה אצל הנאשם.

6. הנאשם בדברו האחרון אמר כי במהלך האירוע הוא היה בלחץ גדול, לנוכח עיכובו ומעצרו, מצב שלא הכיר, כי לא היתה לו כל מטרה לברוח מהשוטרים והוא היה לחוץ ומבולבל. הנאשם אמר כי אם היתה תחושה מצד השוטרים כי הוא ביקש לברוח, הוא מתנצל על כך.

דין והכרעה

7. הערכים המוגנים באמצעות העבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו הם שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי והבטחת האפשרות של שוטרים לבצע, ללא הפרעות, את תפקידיהם.

8. הימלטות מידי שוטרים לאחר עיכוב או מעצר שבוצעו תוך שימוש בסמכות כדין, היא מעשה חמור, בפרט כאשר מדובר בעבירה המבוצעת בתוך אירוע רב משתתפים שבו מעשיו של כל אחד מהמפגינים הם בעלי אפקט סינרגטי המשפיע, מעודד ומעצים את מעשיהם של האחרים. עם זאת, במקרה דנן, מידת הפגיעה של מעשיו של הנאשם בסדר הציבורי לא הייתה גדולה, שכן בריחתו מהשוטרים הייתה למרחק קצר, הוא נתפס מיד לאחר שהחל לברוח,

ובסופו של דבר הוכנס לניידת המשטרתית והובא לתחנה. ככל שהדבר נגע אליו - השוטרים הצליחו להשלים את משימתם חרף ההפרעה שיצר, ולא הובאו ראיות לכך שמנוסתו השפיעה על התנהלותם של מפגנים, מעוכבים או עצורים אחרים.

9. לפיכך, מעשה העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים סיום ההליך ללא הרשעת הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

10. כאן המקום להזכיר, כי הנאשם לא היה ממארגני ההפגנה או מיוזמיה, הוא לא הואשם ולא הורשע בעבירות הפרעות או המשך התקהלות לאחר הוראת פיזור, והוא אף לא היה מבין מפרי הסדר שישבו או שכבו על הכביש לשם חסימת התנועה. על כן, לא ניתן לזקוף לחובתו את המשאבים והכוחות שנדרשה משטרת ישראל להשקיע בפיזור אותה התקהלות, ואת פגיעתה של המשך ההתקהלות לאחר שניתנה הוראת פיזור בערכים המוגנים של עבירת ההתפרעות, כפי שביקשה המאשימה לעשות.

11. אמת, הרשעתו של הנאשם לא עלולה לפגוע בשיקומו במובן של פגיעה חמורה בעבודתו או בתפקיד אחר שהוא ממלא. ואף על פי כן, מתקיימות בו יתר הנסיבות שהוכרו בהלכה הפסוקה כשיקולי שיקום, התומכים בסיום הליך ללא הרשעה. ראו ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337). על שיקולים אלה נמנים העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה של הנאשם, שהוא כבן 68 שנה, כי מדובר בעבירה אשר נסיבות ביצועה אינן מן החמורות, והיא נבעה מרצון של הנאשם לממש זכות אזרח חוקתית, כי העבירה לא פגעה באופן ממשי באחרים, כי מתוך התרשמותי מדבריו של הנאשם ומאורחות חייו כפי שתוארו על ידי עדי האופי, הסיכוי שיעבור עבירות נוספות הוא קלוש ביותר וממילא מדובר באירוע מקרי, שאינו משקף דפוס התנהגות כרוני, ואשר הנאשם מתחרט עליו. מתוך אלה עולה באופן ברור, כי הרשעתו של הנאשם בפלילים היא בעלת השפעה שלילית על דימויו העצמי של הנאשם, אשר לאורך כל חייו הורגל להיות אדם שומר חוק, מכבד מרות, יצרני ותורם לחברה ככל יכולתו. תרומתו החיובית של הנאשם לחברה לאורך שנים, גם בשירותו הצבאי וגם בחיים האזרחיים, ראוי שתעמוד לזכותו ותקבל משקל ממשי בגזירת הדין.

12. לנסיבות אלה מצטרפות הנסיבות האופפות את הגשת כתב האישום ואת התוצאה של הכרעת הדין; אין זה מצב שגרתי שבו בית משפט אשר הרשיע נאשם בעבירה לאחר שמיעת ראיות, מזמין את הצדדים להתייחס לאפשרות ביטול ההרשעה. ואולם, גם הנסיבות שבהן ניתנה הכרעת הדין אינן שגרתיות. הנאשם נעצר במהלך הפגנה שבה השתתפו מפגנים רבים, אשר חלקם הפרו את הסדר, לא נשמעו להוראות פינוי ואף נשכבו וישבו על הכביש, וגרמו להפרעה משמעותית לסדר הציבורי ולעבודתם של השוטרים, במידה רבה יותר באופן משמעותי מההפרעה לשוטרים שגרם מעשה העבירה שביצע הנאשם. ואף על פי כן, הגם שבאותה הפגנה השתתפו מאות אנשים ונעצרו כעשרה מפגנים, הנאשם הוא היחיד שנגדו הוגש כתב אישום.

13. מלכתחילה כתב האישום כלל עבירה חמורה יותר של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ואולם, כאמור, הנאשם זוכה מביצוע עבירה זו. ייתכן שלו עמדה תוצאה זו מלכתחילה לנגד עיני המאשימה כשהגישה את כתב האישום, הייתה נוהגת זהירות רבה יותר בהגשתו נגד מפגין בודד מבין מאות מפגנים אחרים.

14. אני מתקשה לקבל את עמדת המאשימה, שלפיה לא הוגשו כתבי אישום נוספים בשל הקושי לזהות את המפגינים האחרים שהפרו את הסדר הציבורי. בחומר הראיות שהוגש לי קיימות ראיות לכך שלפחות אחד המפגינים שחסם את הכביש באמצעות ישיבה עליו עוכב והוכנס לניידת משטרה (ראו דו"ח הפעולה של רס"ר עידן חוג'ה, ת/2 עמ' 3 מתוך 4 ב- 5 השורות האחרונות). בחומר הראיות קיים גם סרטון שאורכו כשעתיים, המתעד חלקים משמעותיים מתוך ההפגנה, וכן קיימים סרטונים נוספים קצרים יותר, שבהם ניתן להבחין בבירור בדמויותיהם של מפרי סדר אחרים. אף אם מרבית מפרי הסדר לא עוכבו או נעצרו במהלך ההפגנה, אלא רק הורמו מן הכביש והועברו הצידה, המאשימה לא הוכיחה כי רשויות החקירה ניסו לבצע ולו פעולת חקירה אחת של הצבעה או חיפוש בקבוצות שפורסמו ברשתות החברתיות, כדי לאתר את זהותם של אותם אנשים, אשר כאמור, מעשיהם היו לא פחות חמורים מהמעשה שבגינו הורשע בסופו של יום הנאשם.

15. בנסיבות אלה, אף אם מלכתחילה יוחסה לנאשם עבירה נוספת, חמורה יותר, שממנה הוא זוכה, התוצאה הסופית, שבה הנאשם הוא היחיד מבין מאות משתתפי ההפגנה שהועמד לדין והורשע בגין הפרעה לשוטרים, היא תוצאה הפוגעת בתחושת הצדק.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, בשל אופי ומהות המעשה של בריחה משוטרים לאחר עיכוב, התרופה בגין פגיעה זו אינה יכולה להיות בביטול כתב האישום, אך יש לתת לה ביטוי משמעותי במסגרת פסק הדין הסופי, וכשהיא מצטרפת ליתר נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו לעיל, היא מצדיקה את סיום ההליך ללא הרשעה ובהטלת ענישה צופת פני עתיד בלבד.

16. משמצאתי לבטל את הרשעתו של הנאשם, מובן כי אין מקום לקבוע מתחם עונש הולם או להתייחס לעונש המתאים בתוך המתחם, ואולם אומר, מעבר לדרוש, כי המתחם שאליו התייחסה המאשימה בטיעוניה, הוא מתחם עונש הולם, שבנסיבות רגילות, ראוי היה לאמצו.

17. לנוכח האמור לעיל, אני מבטלת את הרשעתו של הנאשם, קובעת תחת זאת כי הוא ביצע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ומטילה עליו התחייבות בסך 2,000 ₪ להימנע, במשך שנה מהיום, מביצוע עבירה זו.

18. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' טבת תשפ"ג, 25 דצמבר 2022, במעמד
הצדדים.